

warjutab tõe sanna ärra. Agga üllem  
 aasi on ikka se, mis Jummal pühha  
 sanna meid õppetab, üteldes: „Issand  
 on kättemaksja keige nendesinnaste asja-  
 de pärrast.“ — Oh õnnetumad lapsed,  
 kes neljandama kasso keeldust ni tuima  
 süddamega üleastuwad ehk tiggeda melega  
 sedda mikski ei panne! Oh õnnetumad  
 laste wannemad, kes nisuggust kibbedat  
 kättetasumist omma laste käest katsta sa-  
 wad! Se tulleks neile üsna raskeks põl-  
 weks, kui teised neile pitkaid ello päiwi  
 sowiksid, ja kui pühha ello ja surma  
 Wallitseja seäl üllewel sedda sowimist  
 tõeks teeks, olgo siis et se pitk nuhtlus  
 neile hinge õnnistuseks tulleks.

Üks tõssine ja jummalakartlik mees, kes  
 Ma rahwa heaks üht tarwilist ja mõn-  
 nust ramatud laste tarqa ning moistlikko  
 kaswatamisse pärrast saksa keele on wälja-  
 annud, se jutustab ommas ramatus mid-  
 dagi, mis need peawad ennestele kindlaste

tallele pannema, kes selle raske sü peäl on,  
 et pigistawad ommaid ellatand wanne-  
 maid häbbematta ja armetumal wiisil.  
 Selle nimmetud ramato seest loeme, et  
 ühhel maial üsna nõrgaks läinud issa sai  
 hopis pilkamisse wiisil seäl tiggeda laste  
 käest petud. Se willets wannake ei toh-  
 tind mitte teistega ühtlase söma laua jures  
 mahhaistuda, waid piddi toa nurkas seis-  
 ma, kus temma kassinal wiisil omma  
 weddalat leent ühhe kullund porsade künna  
 seest, mis jo olli kõrwale wissatud, piddi  
 kätte sama. Ühhel päwal astus perre-  
 mehhe poeg, kahheteistkümnene aastane pois,  
 issa jure, tõi omma pissukest kirstest tem-  
 ma kätte ja pallus, sedda heaste terrawaks  
 ihhutada, sest et se lähhaks temmale tar-  
 wis ühhe pakso pu tõ pärrast. Issa  
 küsis, mis tõ se piddi ollema, ja poeg  
 wastas: Se weikene künna, misga se  
 wannake seäl nurkas omma leent kätte  
 saab, lähháb temmaga ühtlase otsa, sest et